

καίαν, και ἐπρότεινε εἰς Θυσίαν τὴν ζωὴν του. Μόλις δὲ ἐγὼ κατώρθωσα διὰ τῶν παρακλήσεών μου νὰ τὸν πείσω νὰ κρῦψῃ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῦ νικητοῦ καὶ ἀπὸ τὴν τυρλὴν μανίαν τοῦ ἀναστατωμένου ὄχλου. Ἄλλ' ὅποιον ἄστυλον ἦτο τόσον ἀσφαλὲς ὥστε νὰ καταπραύνη τοὺς φόβους μου; Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου ἐσκέφθην σέ. Ἦκουσα τὴν φῆμην τῶν νικῶν σου ἔμαθον ὅτι εἰσήλθεις νικητὴς εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἤλθον νὰ σέ καθικετεύσω ἐν ὀνόματι τῆς εὐτυχίας ἧς ἐγεύθημεν ὁμοῦ καὶ ἐκείνης ἧτις μᾶς ἦτο προωρισμένη, ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος . . . τὸν ὅποιον ἡ καρδία μου . . .»

Ἡ φωνὴ τῆς ἐπνίγη εἰς τὰ δακρυα, ὁ δὲ Οὐέρτας θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του δὲν ἤδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ εἰμὴ δι' ἀλάλων θωπειῶν.

Ἀπεμακρύνθη ἐκείθεν διὰ νὰ μὴ διαταράξῃ τὰς γλυκείας ἐκμυστηρεύσεις των, ἀλλὰ τέλος ἠναγκάσθη νὰ τοὺς διακόψῃ. Ἡ σύνοδος εἶχε περαιώσει τὰς συζητήσεις τῆς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπισπεύσει βεβαίως ὁ θόρυβος τοῦ λαοῦ, τοῦ ὁποίου αἱ κραυγαὶ ἀντήχουν ἤδη εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς συνεδριάσεως. Ὁμολογῶ ὅτι ἐλυπήθην τὰ μέγιστα διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Οὐέρτα, τοῦ ὁποίου ἡ δραστήριος εὐσιθάθεια ἤθελε βεβαίως ἐπιβάλλει εἰς τὴν συνέλευσιν περισσότερην γαλήνην καὶ ἀνισταθῆ συνετῶς εἰς τὴν παραφορὰν τῶν τυρλῶν ἐκείων παθῶν. Ἄλλ' ἦτο πλέον ἀργά. Αἱ ἀποφάσεις, παραδειχθεῖσαι παμψηφεί ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ δὸν Διέγος δὲν ἐπερίμενον ἄλλο εἰμὴ τὴν ὑπογραφήν τοῦ στρατηγοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ σύνοδος προσεκάλεε μετ' ἀνυπομονησίας. Ἔσπευσα νὰ τὸν εἰδοποιήσω. Ἡ Ἰνέτα τότε ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστοῦ τῆς καὶ καλυφθεῖσα διὰ τῆς δάωνος τῆς, διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

« Ὅχι, μείνε, μείνε ἀκόμη, δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Οὐέρτας περιπαθῶς· μείνε, ἀγγελέ μου, μείνε, θέλω νὰ σέ εἰδῶ ἀκόμη! Πόσα πράγματα ἔχω νὰ σέ εἰπῶ! . . . Μετὰ μίαν στιγμὴν ἐπανέρχομαι.

Ἡ δὲ ὁ δὸν Διέγος ἐπροχώρει πρὸς αὐτὸν κρατῶν εἰς χεῖρας τὰ ψηφίσματα τῆς συνόδου.

« Στρατηγέ, τῷ εἶπε, διαλύεται ἡ συνεδρίασις ὅλα τὰ προσαθέντα μέτρα ἐγένοντο δεκτὰ παμψηφεί, αἱ δὲ ἀποφάσεις συνετάθησαν διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως, καὶ ὑπεγράφησαν παρ' ὅλων τῶν μελῶν δὲν ὑπολείπεται ἄλλο εἰμὴ ἡ ὑπογραφή σας.

— Ἐπειδὴ ἡ σύνοδος παρεδέχθη παμψηφεί, οὐδεμίαν ἔχω νὰ ἐπιφέρω παρατήρησιν, ἀλλὰ θέλω προσυπογράψαι πλησίον τῶν συναδελφῶν μου. Δόξατί μοι, σὰς παρακαλῶ, τὰ ψηφίσματα.

Καὶ λαβὼν τὰ ἔγγραφα διευθύνθη πρὸς τινὰ τράπεζαν κειμένην ἐν τινι γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑπογράψῃ. Εἶδον ὅτι τὸ βλέμμα του στραφέν πρὸς τὰ δπίσω, ἐξῆτει ἀκόμη τὴν Ἰνέσαν, καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑποκρῦψῃ χειρονομίαν ἀνυπομονησίας. Τέλος δὲν κατώρθωσε ν' ἀνέξῃ, καὶ ἀφοῦ ὑπέγραψε βίαιως δύο ἢ τρία ἔγγραφα, ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Ἰνέσαν. Ἰβτε ἀντήλλαξαν εἰσέτι ὀλίγας φράσεις χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ τρυφερὰς τινὰς θωπειας, καὶ πάραυτα ἡ νεανὶς ἐγένεν ἀφαντος.

Ἡ Οὐέρτας ἐπανῆλθε τότε εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς

συνελεύσεως σύννοους καὶ σκεπτικῶς· εἰ ὀφθαλμοὶ του, τῶν ὁποίων παρετήρουν τὸ ἀμφίβηλον καὶ ἀτενὲς βλέμμα, ἐξηκολούθουν βεβαίως νὰ βλέπωσι τὴν χαρίεσσαν μορφήν τῆς Ἰνέσης· ἡ δὲ ψυχὴ του ἦτο εἰσέτι προσηλωμένη εἰς τὸν ἐναρμόνιον ψυθιρισμὸν τῆς προσφιλοῦς του ἐρωμένης.

« Νουέζε, εἶπεν ὁ δὸν Διέγος πρὸς νέον τινὰ ἀξιωματικὸν τὸν ὅποιον ἤνυός ἐδίωξ, καὶ τὸν ὅποιον εἶχεν ὀνομάσει καὶ μέλος τῆς συνόδου, Νουέζε μὴ λησμονήσης νὰ διατάξῃ τὴν τοιχοκόλλησιν τῆς προκηρύξεως . . . Ἄλλὰ, σάσου ὀλίγον . . . Στρατηγέ, εἶπεν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Οὐέρταν, ἔχετε ὀδηγίαν δὲν δώτησε πρὸς τὸν μοίραρχον Καστάνον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψηφίσματος ; »

Ἡ Οὐέρτας ἀνεκίρηται, ὡσαὶ εἶχεν ἐγερθῆ ἐκ τοῦ ληθάργου τῶν βεβασμῶν του.

« Ὀδηγίαν ! . . ἠρώτησε τεταραγμένος ὁ Οὐέρτας. Καὶ πρὸς τί ;

— Πῶς ! ἀντεῖπεν ὁ δὸν Διέγος ἐκπληκτος, ὀδηγίαν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μέτρων τὰ ὅποια ἐψήφισεν ἡ σύνοδος.

— Ναί ! . . . καὶ τί ἐμπεριλαμβάνουν αὐτὰ τὰ ψηφίσματα ;

— Τὴν διαταγὴν τῆς συλλήψεως ὄλων τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἀρπαγος Ἰωσήφ. Ὅσοι δώσωσιν εἰς αὐτοὺς ἄστυλον καὶ τοὺς ὑπεξαιρέσωσιν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, κηρύττονται προδότες, καὶ θάλου ὑποστῆ τὰς αὐτὰς με ἐκείνους ποινὰς.

Ἀδυνατῶ νὰ σὰς περιγράψω τὴν ἔκφρασιν τὴν ὁποῖαν τὸ πρόσωπον τοῦ Οὐέρτα ἔλαβεν εἰς τὰς φράσεις τοῦ δὸν Διέγου. Ἡ Οὐέρτας, ὅστις ἐκάθητο νοχελῶς ἐπὶ τῆς ἐδρας του, ἀνεπήδησεν ὡσαὶ εἶχε δηγῆ ὑπὸ ὄρεως. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθώθησαν περὶ τὸ ὄχρον ἐκ τῆς ὀργῆς μέτωπόν του, τὸ δὲ ἐκ τῶν κοίλων ὀφθαλμῶν του σπινθηροβολοῦν βλέμμα του ὁμοίως ἐβλέμμα δαίμονος. Ἐγερθεὶς αἴφνης ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν δὸν Διέγον, ὅστις ὀπισθοπόρησεν ἐκπληκτος, καταληφθεὶς ὑπὸ φρίκης.

« Στρατηγέ, ὑπετραύλισεν ἀκουστικῶς.

— Τί εἶπες ; ἀνέκραξεν ὁ Οὐέρτας με φωνὴν θραγῶδη.

— Τὸ ψήφισμα ! ἀντεῖπεν ὁ δὸν Διέγος, μετὰ βίας, τὸ ψήφισμα, τὸ ὅποιον παρεδέχθη ἡ σύνοδος παμψηφεί, καὶ τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ὑπεγράψατε.

— Ἄ ! ναί ! εἶπεν ὁ Οὐέρτας, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητος, τὸν γρόνον στηρίζων ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν κεφαλὴν κρατῶν τεταπεινωμένην, τὸ μέτωπον συνοφρυωμένον, τὸ βλέμμα ἀτενὲς, καὶ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους . . . Μετὰ μίαν στιγμὴν ἀνηγέρθη, ὠχρὸς ὡς πτώμα, ἀλλὰ γαλήνιος καὶ κύριος ἐαυτοῦ.

— Πολὺ καλὰ ! εἶπεν ἀποτόμως. Ἀρκεῖ.

Σὰς ὁμολογῶ ὅτι κατ' ἐμὲ ἐφριττον εἰσέτι. Ἡ ἀφρων ! εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν καταδικήν, τὸν θάνατον τοῦ Ἀλθαρέζου εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἀνιούρισε τὴν μνηστὴν του, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν εἶχεν ὀρκισθῆ πρὸς τὴν ἐρωμένην του ὅτι θέλει σώσει τὸν πατέρα τῆς. Τὸ μέτωπόν μου, περιβέβητο, καὶ ἀκόντος μου, ὑπὸ ἰδρώτος ψυχροῦ, σκεπτόμενος ὅτι ἐγὼ ἐμίλλον νὰ γίνω